DAĞ/VEDA

Ahmet YALÇINKAYA

DAĞ

eteği başka halka, başka halkadır başı,
belli ki kendisine süs yapmıştır gümüşten.
koynunda toprak, çiçek, taş ve su arkadaşı;
heybeti sanki çıkmış masaldan veya düşten.

altında ince yollar bitmez tükenmez umut,
omzunda nefes alır gelen bilge fırtına...
ellerinde aldırmaz bir kelebek gibi mut;
dolaşır aklı gökte, özgürce, kana kana.

fakat o bile ürker insanın gizeminden,
med cezir gibi aysar gözlerinden kızların.
kim suyla deler taşı, sade su verip tenden
ve ışığını başka kim çeker yıldızların?..

VEDA

Veda bir göçmen kuş kanadı desem,
Belki yürek delen bir şaşkın mermi…
Veda faniliğin soyadı desem;
Ömür bir lahzadan fazla sürer mi?

Kimleri tanırım bilmem kaç yıldır,
Hepsi göz kırpacak kadar yer tutar.
Veda vakti gelmiş gönlünü kaldır;
Zaman alır seni yabana atar…

Her ayrılık bir dert, bir yeni düğüm:
Acep aranılan çocukluk mudur?
Veda beyaz hüzün, asıl gördüğüm:
Hayat gözyaşıymış, çare yok mudur?

SANIRSIN Kİ

Hilmi AYDIN

Ellerim titriyor, gözlerim şaştı
Yaşım kırkı bulmuş paslandım sanma
Aslıydı, şirindi aklım karıştı
Gönlüm on beşinde uslandım sanma

Elime gurbetin kokusu sinmiş
Giderim ardımda kalanlar bin'miş
Sevdam fırtınaydı sanırım dinmiş
Hadi git yoluna, seslendim sanma

Bilmezsin içimde kanayan derdi
Cevapsız sorular beynimi yerdi
Ruhum hep deliydi, her dem gülerdi
Acıdır giydiğim süslendim sanma

Yolumuz nereye çıkacak böyle
Yaşımız kaç zaman akacak böyle
Herkesi bir kahır yıkacak böyle
Ben de bir çınara yaslandım sanma

Söylesem duymazsın duysan anlamaz
Sağ kulağı geçtim sol da çınlamaz
Gözlerim dut yemiş, dilim tınlamaz
Konuşan kalemdir, hislendim sanma

Saçına takılan gülden bana ne
Yoluna dökülen dilden bana ne
Ellerini tutan elden bana ne
Koynunda yatsam da pislendim sanma

İçim de temizdir benim dışım da
Yazım da güzeldir kara kışım da
Her bahar gördüğün esrik başımda
Bir yalan sevdadır sislendim sanma